

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év február hó 13. napján - az I. rendű vádlott távollétében - tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 5. napján kihirdetett 23.B.1229/2016/74. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. rendű vádlott szabadságvesztését 6 (hat) évre,

A II. rendű vádlott szabadságvesztését 4 (négy) évre enyhíti.

Az előzetes letartóztatás kezdő időpontja mindkét vádlott esetében helyesen 2015. október 5. napja.

Az I. rendű vádlott előzetes letartóztatásának befejező napja helyesen 2016. június 20. napja.

Az I. rendű vádlott lakóhelyének és tartózkodási helyének megjelölését egyaránt mellőzi.

A II. rendű vádlott anyjának utóneve helyesen Ulricke Brigitte.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségéből az I. rendű vádlott 54.623,- (ötvennégyezer-hatszázhuszonhárom) forintot, a II. rendű vádlott 231.978,- (kétszázharmincegyezer-kilencszázhetvennyolc) forintot köteles megfizetni, az ezt meghaladó 766.266,- (hétyszázhatvanhatezer-kétszázhatvanhat) forintot egyetemlegesen viselik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű és a II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 20.370,- (húszezer-háromszázhetven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A törvényszék az ítéletében bűnösnek mondta ki az I. rendű és a II. rendű vádlottakat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban: Btk.] 176. § (1) bekezdésének negyedik fordulataiba ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-

kereskedelem büntetében, ezért az I. rendű vádlottat 7 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra, a II. rendű vádlottat 5 év 5 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követően napban határozta meg. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, illetve annak módjáról, a lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte I. rendű vádlottat 461 973 forint, II. rendű vádlottat 590 894 forint bűnügyi költség külön-külön történő megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében élt jogorvoslattal.

Fellebbezése részletes indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék nem értékelte kellő nyomatékkal az ügyben feltárt súlyosító tényezőket, különösen a társtettesi elkövetői alakzatot, a közel két hónapon keresztül történt elkövetést, a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmának a jelentős mennyiség alsó határát közel háromszorosan meghaladó mértékét, a vádlottak előéletét (az I. rendű vádlottal szemben kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény miatt már indult eljárás, cselekményét fél évvel a család büntette miatt történt elítélése után valósította meg, a II. rendű vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állt az elkövetéskor), valamint a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát. Az ítéletben kiszabott büntetések nem szolgálják megfelelően a büntetési célokat, túl enyhék, ugyanis a szabadságvesztések tartama a középértéktől évekkel elmaradnak, a II. rendű vádlott esetében a törvényi minimumot is csupán öt hónappal haladja meg.

Az ismeretlen helyen tartózkodó az I. rendű vádlott javára a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan téves jogi minősítés miatt és enyhítésért, míg a II. rendű vádlott - védőjével együtt - téves jogi minősítés miatt és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.796/2017. számú átiratában - fenntartva az ügyészi fellebbezés célját és indokait - indítványozta, hogy az ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú ítéletet, és mindkét vádlottal szemben szabjon ki hosszabb tartamú szabadságvesztést, illetőleg ehhez igazodó mértékű közügyektől eltiltást.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője arra hivatkozott, hogy az első fokon eljáró bíróság hiányosan tárta fel a súlyosító tényezőket, és a megállapított bűnösségi körülményeket sem kellő súllyal értékelte. A fellebbezésben már írtakon túl, további súlyosító körülményként kérte figyelembe venni a vádlottak kábítószer-fogyasztását is.

Kifogásolta, hogy a törvényszék nem teljes körűen adott számot arról, hogy a középérték szerint kiszabható tartamhoz képest miért szabott ki lényegesen rövidebb tartamú szabadságvesztést, noha ezt sem az időmúlás, sem a vádlottak személyi körülményei nem indokolják.

Az I. rendű vádlott védője szóban azzal indokolta felmentést célzó fellebbezését, hogy a vevői kör és a kábítószer átadása helyszíneinek felkutatására a nyomozás során nem került sor, így semmilyen bizonyíték nem támasztja alá a kábítószer-kereskedői tevékenységet. A kábítószer fogyasztását és birtoklását mindvégig elismerő az I. rendű vádlott saját magának porciózta ki és csomagolta be a kokaint, ezért találtak nála tányért, szívószálat, mérleget és a hígításhoz tejport. Ezt támasztja alá az is, hogy a korábban vele szemben kokainfogyasztás miatt indult büntetőügyében is lefoglaltak egy mérleget. Toxikológiai szakvélemény a fogyasztás kapcsán nem készült, de a tanúként kihallgatott P.A. rendőr is emlékezett arra, hogy elfogásakor az I. r. vádlott hivatkozott a fogyasztás tényére.

A II. r. vádlott védője módosította a fellebbezés célját, azt már csak az enyhítés iránt tartotta fenn, a tényállást és a jogi minősítést nem vitatta.

Előadta, hogy védenca életvitele az eltelt időben is pozitívan változott, közel másfél éve folyamatos munkaviszonyt tud igazolni, a lakhelyelhagyási tilalom elrendelését követően - családja fenntartása érdekében - a szakképzettségének megfelelő munkahelyeken dolgozott, egyetemi hallgató lányának eltartásáról gondoskodik, továbbá bejegyzett élettársi kapcsolatot létesített. A letöltendő szabadságvesztés tudatában is az O.F. Kft. teljes munkaidős (nyolc órás) munkaviszonyra módosította munkaszerződését. Büntetlen előéletű, a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés kapcsán pedig nem hagyható figyelmen kívül, hogy a kérdéses büntetőügy nem jogerős felmentéssel fejeződött be.

A védő nem értett egyet azzal, hogy a kokain a veszélyesebb kábítószeresek közé tartozna, e körben arra utalt, hogy Kanadában gyógyászati célokra is használják ezt a szert.

Utalt arra, hogy a kábítószer-kereskedelem kapcsán hozott fővárosi ítéletábrái döntésekben a jelentős mennyiség alsó határát tízszeresen meghaladó mértéket rendszerint enyhítő körülménynek tekintik a büntetéskiszabás során, ebből következően a jelen ügyben megállapított mennyiség inkább a vádlott javára értékelendő. Nincs kitartó elkövetés, a vádlott a tényállásban megállapított tevékenységet rövid ideig folytatta, abban kezdeményező, vezető szerepet nem játszott. A fogyasztást általában súlyosító tényezőként lehet figyelembe venni, de ez éppen védenca esetében nem volt egyértelműen megállapítható.

A védő a kiszabott szabadságvesztés tartamának mérséklésére tett indítványt, álláspontja szerint - figyelemmel kedvező személyi körülményekre - inkább nevelő-, mintsem megtorló jellegű büntetésre van szükség.

A II. rendű vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy őszintén megbánta és szégyelli cselekményét, amelynek következményeit családja is megsínylette. Kérte figyelembe venni, hogy életének igen rövid szakaszát érinti ez az ügy. A vendéglátóiparban tevékenykedik 14 éves kora óta, 2002-től üzletvezetőként jó nevű éttermekben dolgozott, így jó körökben mozgott, de idővel kábítószer-fogyasztóvá vált, rendszeresen ivott alkoholt is. Mindezt el tudta hagyni, megváltozott az élete, most élettársával családot akar alapítani. Bizonyítani szeretné, hogy képes normálisan, a társadalom hasznos tagjaként élni.

Az eltérő irányú fellebbezések közül az enyhítést célzó jogorvoslatok vezettek eredményre.

Az ítéletábrái a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény [a továbbiakban: Be.] 348. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta.

Az ítélet indokolásának személyi része - a nyilvános ülésen szóban előadottak, illetve a csatolt dokumentumok alapján - annyiban szorul kiegészítésre, hogy a II. rendű vádlott 2017. április 11-től a Budapest, II. kerület, szám alatti székhelyű, élelmiszer-, ezen belül is tengeri rákok kereskedelmével foglalkozó O.F. Kft. alkalmazásában dolgozik, havi jövedelme 138 000 forint. Bejegyzett élettársi kapcsolatban él, egyetemi hallgató gyermekének eltartásához hozzájárul.

A másodfokú bíróság - a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva - az iratok tartalma alapján azzal pontosítja, illetve egészíti ki a tényállást, hogy a II. rendű vádlott

- 2015. augusztus 7-én 8 óra 44 perckor indult vissza Amszterdamból (GPS adatok, nyomozati iratok 128. oldal);
- augusztus 19-én 9 óra 13 perckor indult vissza Amszterdamból (GPS adatok, nyomozati iratok 135. oldal);
- szeptember 3-án 10 óra 24 perckor indult el a Budapest, VI. kerület, ... utcából, szeptember 4-én

10 óra 7 perckor indult vissza Amszterdamból és szeptember 5-én éjszaka 1 órakor érkezett meg a Székely Mihály utcába, ahol *másfél* napig parkolt (GPS adatok, nyomozati iratok 139-141. oldal);

- szeptember 25-én 15 óra 51 perckor indult el a ... utcából, és szeptember 26-án az 5 óra 1 perckor történt megérkezést követően 7 óra 52 perckor indult vissza Magyarországra (GPS adatok, nyomozati iratok 143. oldal).

A tényállás utolsó bekezdéséből ki kellett rekeszteni a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának, illetőleg a 461. § aj) pontjának és a (3) bekezdés a-b) pontjainak felhívását, azok normaszövegével együtt (ezek ugyanis a jogi indokolás körébe tartoznak).

E kiegészítéssel, illetőleg helyesbítéssel a tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathű és téves ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 351. § (1) bekezdése és - részben - a 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbírálata során.

A törvényszék a törvényesen beszerezett bizonyítási eszközöket (a vádlottak és tanúk vallomásai, a rendőri jelentések, a földrajzi helymeghatározó rendszer, a SIM kártyák és a híváslisták adatai, vegyész-, ujjnyomat- és toxikológiai szakvélemények) egyenként és összességükben értékelte, majd kellő részletességgel és logikai hibáktól mentesen indokolta, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

Az ítéletábra az elsőfokú ítélet indokolásának „Bizonyítékok és értékelésük” címmel megjelölt részének első bekezdését kirekeszti (ítélet 7. oldal negyedik bekezdés), mivel az lényegében a bírói mérlegelés értékelését tartalmazza, amellyel kapcsolatos megállapításokat az ügydöntő határozatot felülbíráló másodfokú bíróság tehet.

Kirekeszti továbbá a bizonyítékok köréből az ismeretlenül maradt személy telefonon történt bejelentését rögzítő rendőri jelentést (nyomozati iratok 59. oldal), az ugyanis a Be. 76. § (1) bekezdése és a 77. § (1) bekezdése szerinti törvényesen beszerezett bizonyítási eszköznek, tanúvallomásnak vagy okirati bizonyítéknak nem tekinthető.

A bérelt gépkocsi mozgásával kapcsolatban feltárt tények valóban cáfolták a II. rendű vádlottnak a 2015. augusztus 6-a és október 2-a közötti hollandiai útjai céljára („lazulás”, kikapcsolódás) vonatkozó állítását, 12-14 órás autóvezetés után rendszerint a késő esti vagy éjszakai órákban érkezett meg Hollandiába, néhány óra elteltével (augusztus 7-én 6 óra 50 perc, augusztus 19-én 7 óra 58 perc, szeptember 4-én 8 óra 30 perc, szeptember 26-án 2 óra 51 perc) indult is vissza, minden esetben ugyanarról az amszterdami címről, ahonnan utolsó alkalommal a kokaint is hozta (e körben az ausztriai utazásra és a kábítószernek Jánosházán történő átvételére vonatkozó vádlotti védekezést nem lehetett elfogadni).

Az Amszterdamba érkezések időpontjai (éjjel 1 óra 53 perc, 1 óra 14 perc, 1 óra 34 perc, 5 óra 1 perc) és a minden esetben azonos lakcím miatt nincs ok annak feltételezésére sem, hogy a korábbi négy utazás csupán a kábítószer-beszerezés lehetőségeinek feltérképezését szolgálta volna.

A törvényszék - az egyes utazások tényének és céljának rögzítése mellett - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen következtetett az I. rendű vádlott szerepére is, ugyanis a II. rendű vádlott indulása és érkezése minden esetben kapcsolódott az I. rendű vádlott által bérelt lakáshoz, ebből következően a külföldi utazások alatti telefonbeszélgetéseknek is különös jelentősége van. A vádlottak érdemi védekezése nem tartalmazott ésszerű magyarázatot arra, hogy a hollandiai utak során mi indokolta a rendszeres, de rövid tartamú (egy-két perces) telefonbeszélgetéseket, az

elsőfokú bíróság okkal vont le következtetést arra, hogy a kapcsolatfelvételek kizárólag az utazások céljával, a kábítószer beszerzésének körülményeivel lehettek összefüggésbe. Megalapozott az a megállapítás is, miszerint a korábbi hollandiai utak során beszerzett kábítószer mennyiségére és hatóanyag-tartalmára nem állnak rendelkezésre adatok, ez azonban a cselekmény minősítését nem érinti.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság egyetértett a megállapított tényállással, és az ebből a vádlottak bűnösségére levont következtetéssel, miként a cselekmény jogi minősítésével is.

A rendőri elfogás során a II. rendű vádlottnál megtalált kokain mennyisége, az I. rendű vádlottól lefoglalt, a kábítószer adagolására, csomagolására és hígítására szolgáló eszközök és anyagok, valamint a kábítószer beszerzését célzó hollandiai utak adatai és ez idő alatt a vádlottak közötti folyamatos kapcsolattartás túlmutatnak a fogyasztói magatartáson, e körülményekből megállapítható, hogy a vádlottak a behozott kábítószer értékesítése révén kívántak rendszeres haszont realizálni. Az utolsó kábítószer megszerzése is kereskedési céllal történt, így ez is a kereskedés körébe tartozik, annak ellenére, hogy többletmagatartás (készletezés, kipurciózás, viszonteladóhoz vagy fogyasztóhoz eljuttatás, adásvétel) az elfogásra tekintettel nem kapcsolódik hozzá. Bűncselekményük a kábítószer-kereskedés befejezett alakzataként értékelendő. A korábban írtak szerint a tényállásból történt áthelyezéssel a jogi indokolás körében kellett feltüntetni a kábítószereseket meghatározó Btk. 459. § (1) bekezdés 18. alpontját, és a minősítést megalapozó mennyiségi határértékre vonatkozó Btk. 461. § (1) bekezdés a) pontjának aj) alpontját és a (3) bekezdés a) pontját is.

Az első fokon eljáró bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel, azok csak kisebb helyesbítésre szorulnak. Szemben a törvényszék álláspontjával, éppen a vádlottak javára, jelentős enyhítő tényezőként kell figyelembe venni azt a körülményt, hogy a lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát mintegy háromszoros mértékben haladta meg. Ez a gyakorlat azon alapul, hogy a kereskedési alakzatnál a különösen jelentős mennyiség nem minősítést befolyásoló tényező, így azonos tényállási keretek között értékelendők a jelentős mennyiség alsó határát éppen elérő és azt akár százszorosán meghaladó mennyiségre elkövetett kereskedői típusú magatartások is.

A kereskedői tevékenységek esetében a két-három hónapos elkövetés hosszúnak nem tekinthető, e körben a súlyosító körülmények kiegészítését célzó ügyészi hivatkozás tehát nem megalapozott.

Az ítélet tábla - a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmának mértékére, illetve ezzel összefüggésben a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára figyelemmel - mindkét vádlott vonatkozásában lehetőséget látott a szabadságvesztés mértékének jelentős mérséklésére, a tartamok meghatározásánál a II. rendű vádlott esetében nagyobb nyomatékka l vette figyelembe lényegesen kedvezőbb előéletet és a rendezett életvitelét. E körülmények tették lehetővé e vádlott esetében a büntetési tételkeret alsó határánál (öt év) rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását a Btk. 82. § (1) bekezdés és a (2) bekezdés b) pontja alkalmazásával.

A szándékos bűncselekményt elkövető, végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt és a közügyek gyakorlására méltatlan vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltás tartama - a szabadságvesztések tartamának mérséklése ellenére - megfelelő, ezért a mellékbüntetések tekintetében enyhítés nem volt indokolt.

Törvényesen rendelkezett a törvényszék a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsátással és az előzetes fogvatartás beszámításával kapcsolatban is. A beszámítás kapcsán - kisebb elírások miatt - pontosításra volt szükség a vádlottak előzetes letartóztatásának

kezdő napja, illetőleg az I. rendű vádlott esetében e kényszerintézkedés befejező napja tekintetében.

Helyesek és törvényesek a bűnjelekről szóló rendelkezések.

A törvényszék részben tévesen rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költségről. az I. rendű vádlottat nem a bűnjeljegyzék 1. és 2. tételei alatti, hanem a 3. tétele alatt bejegyzett kirendelt védői díj terheli, míg a II. rendű vádlottat az 1. és 2. tételek alatti kirendelt védői díj. Egyebekben a vádlottakat a Be. 338. § (3) bekezdésének első mondata szerint külön-külön terhelő bűnügyi költségek (ujjnyomat-szakértői díjak, továbbá II. rendű vádlott esetében a gépjármű tárolásával kapcsolatban felmerült költségek és az orvosszakértői díj) összegeit az első fokon eljáró bíróság helyesen állapította meg.

Az informatikai- és vegyészsakértői szakvélemények elkészítésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költségek a vádlottak szerint nem különíthetők el, ezért azokat a vádlottaknak a Be. 338. § (3) bekezdésének második mondata alapján egyetemlegesen kell viselniük.

A jelenleg ismeretlen helyen tartózkodó az I. rendű vádlottnak a lakcímnnyilvántartó szerint érvényes lakcíme és tartózkodási helye nincs, ezért ezeknek a személyi adatok között történő feltüntetését a másodfokú bíróság mellőzte.

Elírás miatt a Be. 261.§ (1) bekezdése alapján pontosítani kellett a II. rendű vádlott anyjának utónevét.

Egyebekben valamennyi ítéleti rendelkezés törvényes, azok megváltoztatásra nem szorulnak.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla - a Be. 361. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen - a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseinek helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban az I. rendű vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költségről az ítélőtábla a Be. 381. § (2) bekezdése alapján rendelkezett, figyelemmel arra, hogy a vádlottak javára szóló fellebbezések eredményre vezettek.

Budapest, 2018. február 13. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

. Lőrinczy Attila István s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 5. napján kihirdetett 23.B.1229/2016/74. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.283/2017/7. számú ítélete folytán 2018. február 13. napján az I. rendű és a II. rendű vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2018. február hó 13. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke